

nævne, nemlig den, at der i de paagjældende Communeraad skal være en af Kongen bestiftet Formand, hvad der ikke er i Landcommunerne, og at det synes mindre — ja, hvad skal jeg kalde det — tiltalende, at en saadan af Kongen bestiftet Formand skal indtanke Sagerne til et Amtsraad istedetfor at indtanke dem til Indenrigsministerens Afgjorelse. Naar den ærede Indenrigsminister har sagt, at Amtmanden hidtil har været den, til hvem saadanne Sager ere blevne indtanke, og at man maatte antage, at Amtsraadets øvrige Medlemmer plus Amtmanden maatte have ligesaa megen Indsigt i disse Forhold som hidtil Amtmanden alene, saa tror jeg ikke, at dette vil være Tilfældet. Man kan meget godt tiltroe Amtmanden Interesse for og Kundskab til disse Forhold, f. Ex. til saadanne Forhold, som finde Sted i Frederiksberg Commune, uden at det derfor er givet, at hans Kundskab og Mening vil blive det tilsidst Afgjorende, idet de øvrige Medlemmer af Amtsraadet jo nemlig kunne være af en modsat Mening af den, som Amtmanden har, uden at hans Mening kan trænge igennem. Jeg tror derfor ikke, at der vil være noget Synderligt vundet ved, at de omhandlede Communer med Hensyn til Indtanke af deres Sager skulle staae under Amtsraadene. — Hvad det sidste Stykke af § 34 angaaer, skal jeg paa givne Foranledning yttre, at det for Frederiksberg Communes Vedkommende forsaavidt vil være temmelig ligegyldigt, hvad enten der kommer til at staae, at de Communer vedkommende Regnskaber eller et Uddrag af dem skulle offentliggøres ved Trykken, efterat de ere blevne paakjendte, eller dette ikke kommer til at staae der, thi jeg tror, at der altid i denne Commune vil være et saadant. Dnffe hos dens Medlemmer om at see, hvorledes Communen bliver bestyret, at dens Regnskaber ville blive trykte. Men derimod tror jeg rigtigt nok, at der blandt de andre af de her omhandlede Communer gives enkelte, for hvem et saadant Paabud vilde være meget trykkende. Det er netop af et af Udvalgets Medlemmer blevet anført, at for hans Communes Vedkommende var dette Tilfældet. Jeg antager, at fra en Commune som Løg-

stør vilde det Papir, som brugtes til at trykke et saadant Regnskab paa, være langt bedre anvendt, naar man ikke trykkede det derpaa. Grunden til, at vi mene, at man ikke skal paalægge de vedkommende Communer dette, er altsaa, som sagt, at enkelte af dem ikke ønske at tvinges dertil, men tværtimod i høi Grad ønske at blive frie derfor.

Tobiesen: Jeg skal blot i Anledning af den Dplysning, som den ærede Minister nu gav om Grunden til, at han var saa villig til at gaae ind paa Overtigningscommissioner for de omhandlede Communer, bemærke, at forelaa der en Misforstaaelse af Grunden fra min Side, saa var denne dog virkelig i høieste Grad foranlediget af den høitærede Minister selv; thi i hans Haand havde det jo staaet, da Lovforslaget blev forelagt, at gennemføre sin stærke Tilhøielighed til at befrie de communale Autoriteter fra at have med Ligningsvæsenet at gjøre ved strax at have optaget Bestemmelser om saadanne Overtigningscommissioner i Lovforslaget. Naar dette ikke var skeet, saa havde man, da Indenrigsministeren ellers ikke har vist sig saa villig til at gaae fra Landcommunallovens Bestemmelser til Kjøbstadcommunallovens Bestemmelser, Grund til at forudsætte, at naar han nu gif ind paa saadanne Overtigningscommissioner, saa var Aarsagen den, at han erkjendte, at de vilde udføre dette Hverv ikke saa lidt bedre end Amtsraadene. Det er allerede af det ærede sidste Medlem blevet ytret, at Amtsraadene ikke kunne antages at have en ligesaa god Indsigt i saadanne Anliggender som Amtmanden. Amtmanden har jo dog kun een Stemme i Amtsraadet, respective $\frac{1}{9}$ eller $\frac{1}{11}$ af Amtsraadets Stemmer, og, om end Amtmanden er dets Formand, saa tør man dog ikke antage, at Amtsraadets valgte Medlemmer i den Grad ville være ledede af Formanden, at de ubetinget ville følge ham, fordi han har en eller anden særlig Indsigt, og fordi han er det eneste Medlem, der har den, og er det eneste Medlem, som man kan vise hen til i Amtsraadet som den, der skal have denne Indsigt. Amtsraadene ville derfor heller ikke kunne ventes at afgjøre saadanne Sager saa godt, som man